

3. Jedność Nadziei Adwentu

Drugim ważnym pojęciem pomocniczym w rozwiązywaniu napięcia między bliskością a odległością paruzji jest zasadnicza jedność istniejąca w Nowym Testamencie pomiędzy Pierwszym a Drugim Adwentem. Jedność ta została wyrażona na kilka sposobów.

Podwójne znaczenie słów.

Jeden z tych sposobów znajdujemy w podwójnym znaczeniu trzech terminów: paruzja, objawienie, ukazanie, które są użyte w Nowym Testamencie dla określenia przeszłego i przyszłego przyjścia Chrystusa. To podwójne znaczenie wskazuje, że dla wiernego – opisanego w Nowym Testamencie – przyszły Adwent, chociaż możliwie odległy, mógł być silnie odczuwany jako bliski, ponieważ był pojęciowo i egzystencjalnie połączony z rzeczywistym pierwszym przyjściem Chrystusa, które rozpoczęło czas „końca wieku”.

Koniec wieku.

Jedność Nadziei Adwentu jest także wyrażona przez takie wyrażenia, jak: „ostatnie dni” i „koniec wieku”. Obecnie, gdy usłyszymy wyrażenie „koniec wieku”, to myślimy nie o Wcieleniu (Inkarnacji), lecz o Drugim Adwencie. W Nowym Testamencie jednakże „koniec wieku” to era, którą rozpoczął Chrystus, kiedy przyszedł po raz pierwszy „na zgładzenie grzechów przez ofiarę z samego Siebie” (Heb 9,26). Taki wiek jest także

określany jako „ostatnie dni” (DzAp 2,27) albo „ostatnie czasy” (1 Ptr 1,20). Chrystus rozpoczął końcowy wiek, ofiarując wiernym zapłatę, jako ich dziedzictwo przyszłego Adwentu.

Drugi Adwent jest bliski, ponieważ wierny cieszy się przedsmakiem błogosławieństw i przywilejów końcowego czasu.

Doświadczywszy dzięki obecności Ducha Św. smaku „wspaniałości Słowa Bożego i mocy przeszłego wieku” (Hbr 6,5), wierny żyje w oczekiwaniu bliskiego osiągnięcia zbawienia. W ten sposób odległość chronologiczna skraca się przez wcześniejsze doświadczenie ostatecznego błogosławieństwa.

Modlitwa Pańska.

Modlitwa Pańska dostarcza kolejnego przykładu napięcia w Nowym Testamencie między bliskością a odległością Królestwa Niebieskiego. Modlitwa zaczyna się słowami: „Niech przyjdzie Królestwo Twoje” a kończy doksologią „bo Twoje jest Królestwo” (Mt 6,10-13 BW). W ten sposób Królestwo, które zacznie się Adwentem, jest zarówno przyszłe, jak i teraźniejsze; dalekie, jak i bliskie. Odległość między dwoma Adwentami – jak pisze Paul S. Minear – „mierzona jest nie przy pomocy przestrzeni i czasu, lecz przez takie szczególne zjawiska, jak spełnienie się woli Bożej, dar chleba powszedniego, wybaczenie grzechu i wyzwolenie się od zła”.

Wieczerza Pańska.

Jedność Nadziei Adwentu jest żywo wyrażona w symbolicznym znaczeniu Wieczerzy Pańskiej. Wypicie kielicha i spożywanie chleba są widziane jako zapowiedź: „śmierć Pańską głosicie, aż przyjdzie” (1 Kor 11,26). Odległość między Męką Pańską a Ponownym Przyjściem skraca się, ponieważ oba te wydarzenia widziane są jako nierozłączne.

Kiedy następuje spożycie Wieczerzy Pańskiej, wierny symbolicznie akceptuje zbawienie – które jest jednocześnie

przeszłe i przyszłe – Mękę Pańską i Drugie Przyjście. Choć Drugie Przyjście może być odległe chronologicznie to jest jednak bliskie w znaczeniu czasu zbawienia, gdyż jego prawdziwość jest już pewnym doświadczeniem.

Istnieje podstawowa jedność pomiędzy takimi wydarzeniami, jak Inkarnacja, Ukrzyżowanie, Zmartwychwstanie, Wniebowstąpienie, Opieka Niebieska i Drugie Przyjście. Jedność ta umożliwiła piszącym Nowy Testament pogodzenie widocznego napięcia między bliskością a odległością Drugiego Adwentu, ponieważ opisywany jest ten sam oczekiwany Zbawiciel, który już się ukazał, zasiadł teraz po prawicy Ojca i wstawia się w naszym imieniu do Niego. Ostatecznie „drugi raz ukaże się (...) dla zbawienia tych, którzy Go oczekują” (Hbr 9,24-28).

(C.D.N)

cz.4 Moralna potrzeba Nadziei Adwentu.

Duch Czasów 1-3/91